

ב) והלחת מעשה אלהים המה
והמכתב מכתב אלהים הוא חרות
על הלחת. שנים. על מה אמר
פעמים והמכתב מכתב?

שקדם שעשו ישראל העגל,
ורצה הקדוש ברוך הוא לתת שתי
תורות, שבכתב ושבעל פה
האלו, על ידי משה לישראל -
והלחת מעשה אלהים המה וגו'.
והלוחות היו בדגמא ו"ה לוחות.
ו"ה מכתב, מכתב שכתוב זהו
ו"ה.

לוחות י"ה. מעשה אלהים המה
- זו הבינה העליונה. ו"ה הם שתי
זרועות. ו"ה מכתב - הם יעקב
ורחל, שנקראו שמש וירח,
ונקראו שני שדים, ונקראו אחד.
ועל זה אמר, ו"ה מכתב מכתב
אלהים הוא. חרות על הלחת, אל
תקרי חרות אלא חרות, חרות
ממלאך המות, ומשעבוד
מלכיות, וכל החלאים הרעים של
העולם.

וכיון שעשו את העגל, פרחו
האותיות משני הצדדים פנים
וימין. ואני אפתח לך הדרך הישר
שתבין. אלימלך ונעמי, ומחלון
ורות - בדגמא היו שני הלוחות.
אלימלך ונעמי לוח אחד, ימין
ושמאל. ומחלון ורות, פנים
ואחור, לוח אחר. וכיון שעשו
את העגל, הסתלק אלימלך
ומחלון. נשארו רות ונעמי, שתי
נקבות.

והרכו שתיהן, עד פי שמעו פי
פקד ה' את עמו לתת להם לח"ם.
שנתן פעם אחרת תורה, לוחות
שניות.

והרכנה שתיהם עד בואנה בית
לחם וגו', ותהם כל העיר עליהן.
כל - זה צדיק. העיר - זה ציון,
עיר דוד. ותאמרנה הזאת נעמי,
שבשעה שנתנה תורה על הר
סיני, כתוב (שמות) וכל העם ראים

ושמאל. שנתאמר, (שם לב טז) והלחת מעשה
אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות
על הלחת, תרין, על מה אמר תרין זימנין
והמכתב מכתב.

דקודם שעשו ישראל העגל, ובצא קודשא
ברוך הוא למייהב תרין תורות, שבכתב
ושבעל פה אליו, על ידא דמשה לישראל,
והלחת מעשה אלהים המה וגו'. והלוחות
היו בדוגמא ו"ה לוחות. ו"ה מכתב, דא הוא
דכתיב ו"ה.

לוחות י"ה. מעשה אלהים המה, דא בינה
עילאה. ו"ה, אינון תרין דרועין. ו"ה
מכתב, אינון יעקב ורחל, שנקראו שמש וירח,
ונקראו שני שדים, ונקראו חד. ועל דא אמר,
ו"ה מכתב מכתב אלהים הוא. חרות על
הלוחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, חירות
ממלאך המות, ומשעבוד מלכיות, וכל מרעין
בישין דעלמא.

וכיון דעבדו ית עגלא, פרחו אתוון מתרין
סטרין פנים וימין. ואני אפתח לך הדרך
הישר שתבין. אלימלך ונעמי, ומחלון ורות,
בדוגמא דא תרין לוחות. אלימלך ונעמי לוח
אחד, ימין ושמאל. ומחלון ורות, פנים
ואחור, לוח אחר. וכיון דעבדו ית עגלא,
אסתלק אלימלך ומחלון, נשארו רות ונעמי,
תרין נקיבות.

ואורו תרוייהו, עד פי שמעו פי פקד ה' את
עמו לתת להם לח"ם. דיהב זימנא
אחרא אורייתא, לוחות שניות.

והרכנה שתיהן עד בואנה בית לחם ותהם כל
העיר עליהן. כל, דא צדיק. העיר,
דא ציון, עיר דוד. ותאמרנה הזאת נעמי,
שבשעתא דאתיהבת אורייתא על טורא